Kolmårdens spelmanslag verkade både inne i kyrkan och då kistan bars till familjegraven. På bilden går Axel Norling, Nils Pettersson och Georg Ingubas före katafalkvagnen med den blomsterprydda kistan.

Vid en gripande begravningsgudstjänst i Åkers kyrka i lördags jordfästes en släkting av vänner och personal vid Vårdhemmet Åkersberga, Johan Albert Karlsson, mest känd under namnet Johan i Mörkhult. Johan i Mörkhult, spelmannen och visdiktaren, gladde många med sina spelmansstämmor och historieberättelser.

Med Johan i Mörkhult går ett stycke Kolmårdshistoria i graven. Under många år var han ordförande i Kolmårdens spelmansstämma och under alla dessa år var han hängiven och entusiastisk deltagare. Det förefaller som om Johan i Mörkhult hade en förkänsla av att hans sista stämma skulle bli den sista för honom. Han var med och ordnade stämman i Åkersberga i juni och var då som alltid den gladaste och mest entusiastiske bland alla spelmän. Det var också den sista stämma han deltog i.

Vid graven spelade Kolmårdens spelmanslag på initiativ av Johan i Mörkhult en av hans egna kompositioner, Vårdagen, som han själv hade tänkt att skulle spelas vid hans begravning. Det var också Johan i Mörkhult som själv bestämde att Kolmårdens spelmanslag skulle spela på hans begravning och att kistan skulle föras till familjegraven i Åkers kyrka till tonerna av Kolmårdsmarschen. Så skedde också. Spelmännen gick efter kistan in i kyrkan och spelade under gudstjänsten. Efteråt spelade de på nytt när kistan skulle föras ut ur kyrkan och ända fram till familjegraven. Fiolernas sorgliga klang genom vindspelträdkronornas och solljusets tindring på frisk kyrkogårdsgrönska.

I kyrkan inledde sorgehögtiden med att kantor Sven Lindell och orgelackompanjemannen spelade vid graven och spelmännens stämda Efter ett ögonblick sänkte sig Fyllningen där lyste officianten en psalm och talade kyrkogriften. Sista gången som han här gjorde det utförde Sven Lennerman med utsökt lig är jorden. Den bortgångne sken. Förstår de hunnit ett gångspunkt kan profeten Jeremias hade rätt med enrik blomster.

Gerd Axelsdotter

Den trolldomskunnige SVINSTU-FREDRIK

NÄCKEN LÄRJUNGE

När det gäller krämpor och sjukdom och förmågan att bota fanns det ju förr här och där i bygderna män som förvisso sänkkloka gubbar och gummor vad östra Vingåker angår var fordomdags en av de mest stända och beryktade Fredrik Lindroth mest bekant under namnet Svinstu-Fredrik. Han föddes som förest sänkningen år 1881 i avsjöarnas och Kolsnaren lägvid Svinstugan eller Stenhuston som ställe kal las i dag.

Lindroth var också sänkkl fiolspelare under lid då han fått under visning av själva näcken Sistnämnde upplärde honom bittersprudlande avtharun pauser lekvärnarbetet Bamman gick med sig ett par säc- ben och satte sig vid strömmen som drog kvarnhjulet. Så fann han på den idén att kvarnens strömmen dus som kvarnens mullrande dån skulle väcka musik hos den mälning som utfördes. Lindroth lämnade bättre mjöl.

SPÖKEBOTADE KÄNET

• När den nu >gällde bland annat manen om sådan hänt tillgick där vid så att båda satte sig i vagnen för att åka fram till Ving-|

åkers kyrka kl 12 på natten. För människor vidskepliga uppfattning var ju kyrkogården den döda grav ägnad att inge en viss mystik blandad rädsla. När nu båda nått fram till kyrkan vad hände då?

Jo plötsligt kommer en vitklädd skepnad utflängande över kyrkmuren. Detta hade till följd att den ene av de två sällskapsbröderna sade till sin kamrat: Nu är det dags att vi visar vad vi går för. Och med dessa ord rusade han fram till spöket och grep det i kragen. Men det visade sig vara en av deras vänner som på detta sätt ville skämta med dem. Det hade inte varit så farligt om det inte också hade varit så att den ene av de två kamraterna var en ökänd kvinnotyrann och den andre en ytterst försynt och blyg yngling. Den förre hade nämligen lyckats förföra den senare och det var för att träffa sin älskade som den unge mannen hade begivit sig till kyrkogården.

ORDINATION — OCH RUNT KYRKAN

• En annan gång var det handlaren Brolin som innehavare affärer vid Johannes vilken hade rådfrågat androt Ordinationen bestod av att de båda skulle gå ett varv runt kyrkan — det var också kl 12 på natten — i motsatt riktning mot varandra. När de möttes fick ingen yttra ett ord till den andre. När varvet var gånget och de träffades, vände sig Lindroth till Brolin med frågan: Såg du något? På Brolin betygade det han ingenting ovanligt att ha tagit sig Lindroth: Med då jag gått det inte duj är förgud frukt ig!

• I frågan Brolin var det tydligen så att om det dock hade kunnat ske Kolagorskan till en pas: Den rätt ran är sådana att var har nämligen rådsvärke ra mellan lerna. Men vi har nog redan förstått att den vidskepliga skepnaden som vandrade kyrkogården inte var någon annan än mjölnaren själv som omsvept av ett li*Lan hoppade flaxande över muren och bragte hästen att skena. Att ti det fallet Floda-mannen verkligen hade fått sig en ordentlig chockverkan.

• Ida Steen, född 1864, har nu gången urtiden har berättat följande: Pappa chen till vartill Svinstu-Fredrik förkunnelser var det sagt till dem. Om någon hörde att det klämtar i kyrkgården när någon gått förbi, då dör hon med klämtet det inte, då någon går om då lever hon. Ja, det klämtade Svinstu-Fredrik, och hon dog.

Herman Albringer